

Rita Missūne

missunerita@inbox.lv

t.26537218

Eglīte ar vecīti.

Darbojas:

Maira

Inta

Vizma

Krūmiņkundze

Roberts

Darbība notiek Mairas un Roberta dzīvoklī.

Roberts - */Steidzīgi meklē un ģērbj jaku/*

Maira - */Iznāk, rokas aizņemtās ar izžāvēto veļu/* Es taču teicu – izliec gludināmo dēli!

Roberts – Piedod, saulīt, es tūlīt. */ Izliek dēli, rosās./*

Maira – Uz kurieni tu gatavojies? Un vēl uzvalkā!

Roberts – Man ar Raiti sarunāts.

Maira – Kādas vēl darīšanas ar Raiti šodien, sestdienā? Iesiet uz kafejnīcu, vai uzreiz meitās?

Roberts- Raiti neaiztiek! Viņš nav vainīgs, ka tās žubītes ap viņu lidinās. Pašas vainīgas! Bet mums abiem ir lieli plāni. Pati zini!

Maira – Zinu, zinu! Firma R plus R. Lāpa vecas mašīnas. Vēl arvien par to murgo?

Roberts – Jā! Autoserviss „Roberts un Raitis”. Vai otrādi, skan tāpat labi. Tu tikai ieklausies – R-r-r! Nu gluži kā sacīkšu motors, kad tā kārtīgi uzgāzē.

Maira – Tu to nopietni?

Roberts – Es tev visu laiku to saku! Pietiks pa vakariem garāžā ķimerēties, lai piepelnītos! Mēs sāksim izvērsties.

Maira – Tikai kā? Es ieteiktu citu nosaukumu – „Remontē un dzer”. Vai ko līdzīgu. Bez alkohola nevarat iztikt. Teiksi, ka nē? Pēdējā laikā katru otro dienu biji dzēris.

Roberts – Nu vai zini! Pamēģinātu tu parāpot pa šauro garāžu vai paložņāt pa bedri! Ne pacēlāja, ne sjomņika – nekā!

Maira – Kas tas tāds?

Roberts – Nu redzi – tu ne vella nezini par auto remontu, bet pārmet! Šitādos apstākļos strādāt – apkures nav, nagi ragā sasaluši! Paklau, jebkura cita domātu līdzī, ko lietas labā darīt, bet tu tikai krā un krā – jums nekas nesanāks.

Maira – Tev ir darbs servisā. Apnicis?

Roberts – Jā, apnicis par tām kapeikām vergot. Un pēdējā laikā šefa kundze sāka pārbaudīt, cikās nāk un kad aiziet. Gribu ko savu un likumīgu! Mums jau pirmie klienti ir pieteikušies. Saulīt, mīļā, viss būs labi, tici man! Tu taču ar grāmatvedību mums palīdzēsi, vai ne?

Maira – Izbeidz! Man taču ir darbs. Komandējumi.

Roberts – Tās pāris dienas es taču pieciešu, vai ne?

Maira – Pāris dienas un mājās tāda nekārtība, ka neko nevar atrast. Kur palikušas sulas glāzes?

Roberts - /*Steidzīgi*/ Tak jau tur, kur vienmēr. Cik pulkstenis? Saulīt, es kavēju.

Maira – Pagaidi, mums vēl jārunā par šovakar.

Roberts – Saulīt, tagad man nav laika. Es drīz būšu atpakaļ, labi? Kad es tev saku – tūlīt būšu! /*Aizsteidzas*/

Maira – Robi! /*Nopūšas un sāk locīt veļu*/

Klauvējiens, ienāk kaimiņiene Vizma.

Vizma – Labdien, mīļā, skat, tu esi atpakaļ. Vakar, aizvakar tevi neredzēja.

Maira – Sveika. Darbs, komandējums. Kā vienmēr.

Vizma – Nuja, citiem darbs, citiem izpriecas. Bet tu jau laikam nezini.

Maira – Ko nezinu? Ko tu gribi teikt?

Vizma – Es jau neko, tikai, kamēr tevis nav mājās, te notiek uzdzīve un orgijas.

Maira – Kādas orgijas? Te, manā dzīvoklī? Tu kaut ko neesi sajaukusi?

Vizma – Par ko tu brīnies? Kopš Roberts sapinies ar Raiti, no viņiem visu var sagaidīt. Un, ja vēl pieskaita manējo Andžu!

Maira – Nevar būt!

Vizma – Ka es tev saku! Riktīga uzdzīve!

Maira – Kā tu zini?

Vizma – Es tak savējo vaktēju, viņš nevienu izdevību iedzert garām nelaidīs, pielabināsies katram, kam ir pudele ķešā. Šitā jau tās dzeršanas sākas – labi, šoreiz Andža, nākošreiz būs citi pudeles brāļi – neatkausies. Un kur vēl sievietes!

Maira – Sievietes? Kādas sievietes?

Vizma – Vai es zinu! Prasi Intai – viņa vairāk zinās.

Maira – Inta? Kāpēc Inta?

Vizma – Kas, tev galīgi nepielec? Viņa arī te tovakar ganījās!

Maira – Nevar būt! Es viņai tūlīt pajautāšu!

Vizma – Jā, jā, pajautā, viņa pašlaik ir mājās.

Maira - */Iet klauvēt pie kaimiņu durvīm/* Inta! Inta, iznāc!

Inta - */Ienāk/* Čau! Kas noticis? */Ierauga Vizmu/* Ā, skaidrs...

Maira – Tev skaidrs, man nekas nav skaidrs. Stāsti nu, kas te aizvakar noticis, kamēr manis nebija mājās?

Inta – Ko lai es stāstu? Es neko nezinu!

Vizma – Nemelo! Pēc acīm redzu, ka negribi stāstīt

Inta – Ko tu man klūp virsū? Kā es varu zināt, kas te notiek?

Vizma – Kas tu par kaimiņieni, ja nebūtu palūrējusi pa durvju šķirbu?

Inta – Manis nemaz nebija mājās. Kas, vai es kāds sargs?

Maira – Nu beidz! Tieši tad, kad Roberts dzīvoklī dzerstās, rīko orgijas un ir savedis sievietes, tieši tad tevis nav mājās!

Inta – Nebija nekādu sieviešu!

Vizma – Ahā, tā tad zini gan! Klāj vaļā, kas te par kompāniju bija?

Inta – Es ne... Es nevaru! Es Robertam apsolīju, ka neko tev neteikšu, neko nestāstīšu!

Maira – Kaimiņiene skaitās! Tu man esi draudzene, vai Robertam?

Inta – Tev... Bet es devu goda vārdu, ka klusēšu kā partizānis, es apsolīju gan Robertam, gan Andžam!

Vizma – Tam manam pļēguram? Esi mierīga, tas neskaitās. Kad izgulējis dzērumu, viņš vairs neko neatceras.

Inta – Bet Roberts vēl nākošā rītā grabinājās pie manām durvīm, atvainojās un dikti lūdzās, lai tev neko nestāstu. Izskatījās, ka briesmīgi pārdzīvo, man gandrīz žēl viņa palika.

Vizma – Ak žēl palika! Bet tu sāc no sākuma, un klāj vaļā, ko tu nedrīksti stāstīt!

Inta – Jūs mani piebeigsiet! Ak, mans asinsspiediens!

Vizma – Tu man te netēlo!

Maira – Nekliedz uz viņu! Ar sirdi slikti palika? Ūdeni atnest?

Inta – Nē, nē, būs jau labi. Un stāstīt nav ko daudz, bet, ja tu gribi... Nu, ap deviņiem klauvē pie durvīm, es atveru, bet tur stāv tavs Andža. Var redzēt, ka krietnā šmigā, bet stāv un negrīļojas, smaids pa visu ģīmi, es vēl nodomāju – kur šis tik laimīgs gadījies?

Vizma – Labi, ko viņš gribēja?

Inta – Jautāja, vai es kopā ar viņu negribot paskatīties ezišu vēderdeju.

Maira – Ezišu? Vēderdeju?

Vizma – Ko tas nozīmē?

Inta – Es jau arī nesapratu, līdz beidzot pieleca, cik smalks piedāvājums tas ir.

Vizma – Ak smalks gan! Maita tāds, viņš vienmēr izdomā, ko tādu pateikt. Un tu ko?

Inta – Es sāku tāpat smaidīt un teicu, ka labprāt, tikai pie reizes paņemam Vizmu, tas ir tevi, līdz paskatīties, jo viņai arī zvēriņi patīk.

Vizma – Un viņš ko?

Inta – Pārgrieza acis pret debesīm un svarīgi paziņoja: „Nu, ko tu! Uz sausa zara pat vārna netupjas!”

Maira – Vārna? Netupjas? Ko tas nozīmē?

Vizma – Neko nenozīmē! Viņu nav vērts klausīties. Asprātis atradies. Vecais kraķis, viņš tikai līmējās tev klāt, vai nesaproti?

Inta – To jau uzreiz sapratu, kad ieraudzīju, ka Mairas dzīvokļa durvis ir pavērtas, bet aiz tām ķiķinās un grūstās Roberts ar Raiti. Nu kā tādi puikas! Pajautāju, ko viņš īsti no manis grib, ja neskaita zvēriņus un putnus. Nu, protams, šņabi! Šiem esot drusku aprūcies.

Maira – Tu taču nedevi?

Vizma – Tu taču pateici, ka tev nav?

Inta – Protams, ka iedevu!

Maira – Kā tu varēji!

Vizma – Ko tādu no tevis negaidīju! Tev to dzērāju palika žēl?

Inta – Ne gluži, man tikai sagribējās viņus izjokot. Teicu – kāda runa, būs, man ir puspuodele spirta, tūlīt atšķaidīšu. Būtu jūs redzējušas, kā tie piedzērušies ģimji atplauka!

Maira – Kur tev spirts gadījies?

Inta – Nebija spirta! Man bija puspuodele šņabja, un to es arī atšķaidīju. Nezinu, kā garšo uz pusi ar ūdeni atšķaidīts šņabis, bet viņiem briesmīgi gāja pie sirds. Andža nogaršoja uzreiz no pudeles un teica, ka tā ir svaiga manta, bet pārējie abi pēc kārtas nāca, lai izteiktu savu atzinību.

Maira – Tu viņiem nepateici, kas tas par brūvējumu?

Inta – Priekš kā? Cilvēki laimīgi, dzērums galvā, nebija jāskrien uz točku, un tad varēja velns zina kā beigties. Bet te – tīra manta!

Vizma – Kaut kā neticas. Lai Andža neatšķirtu šņabi no šņabjūdeņa?

Inta – Kāpēc ne, ja jau ir pamatīgā žvingulī? Tad jau var iedzert visu.

Maira – Klau, varbūt ar tādu šņabjūdeni tā pamazām varētu atradināt no dzeršanas, ko? Tāda šņabja terapija.

Inta – Naivā! Vai kur dzirdēts, ka kāds pamazām atradinās no alkohola? Nē, tur der tikai radikālas metodes.

Vizma – Kādas? Ampulas un šprīces? Andžu būtu jāsasien, lai ar varu aizvestu uz ko tādu, un tad arī tam nebūtu jēgas. Es jau mēģināju pierunāt, bet viņš man prasa, lai es parādu kaut vienu, kam tās ir palīdzējušas, tad viņš iešot.

Maira – Man Andža vienmēr licies tāds humora vecis. Nekaitīgs.

Vizma – Tev ar viņu nav ikdienā jādzīvo ! Dažreiz man gribas viņu nosist. Goda vārds, vienreiz es viņu nositīšu!

Inta – Ir brīži, kad katru vīrieti gribas nosist. Par to tu nesatraucies, tas ir normāli.

Maira – Vai tad tik traki ir? Ko viņš pats saka?

Vizma – Kad nedzēris – dievojas, ka vairs mutē neņems. Un tā līdz nākošai dzeršanas reizei. Kā man tas apnicis! Vienreiz šķiršos un viss!

Inta – Nu, nu, vīrieši tā apkārt nemētājas, lai uzreiz šķirtos. Meitenes, mēs, sievietes, nevaram gaidīt dāvanas no dabas - krūtis, lūpas un vīri – tas viss ir jāpārtaisa pašām!

Vizma – Ko pati esi pārtaisījusi un cik tālu esi tikusi? Trīs vīri no tevis aizmukuši, krūtis, lūpas un dibens vēl nav mākslīgi apskādēti, vismaz tā izskatās. Runāt un citus mācīt ir viegli.

Inta – Būs nauda, būs izskatā izmaiņas! Kas attiecas uz maniem trim vīriem – paši vainīgi, ka neizturēja. Toties viņu tagadējām sievietēm ir jābūt man pateicīgām, jo uzlabojumi ir noteikti jūtami. Manu pūliņu augļus plūc citas, bet man jau nav žēl.

Vizma – Varbūt var uzlabot normālu vīrieti, bet ko lai iesāk ar tādu dzērāju, kā manējais?

Inta – Nemet plinti krūmos! Ir taču vēl tautas līdzekļi. Tējas pret alkoholismu, piemēram.

Vizma – Nesmīdini! To arī es izmēģināju. Iestāstīju, ka tas ir veselīgi, pati viebdamās dzēru līdzī. Pašai no tās tējas nelabi, bet šim nekā! Dzer kā dzēris.

Inta – Nu tad... Esot viens ļoti efektīvs līdzeklis. Tūlīt un uzreiz!

Maira – Kāpēc mēs par to neko nezinām?

Inta – Gan jau būsiet dzirdējušas. Pelītes šņabī! Ko brīniet? Jaundzimušus pelēnus noslīcina šņabja pudelē un pagaida, līdz tie kārtīgi iespirojas.

Vizma – Fui!

Maira – Drausmas!

Inta – Nekāds – fui! Iedod iedzert un tad parādi pudeli, lai redz ko dzēris. Izvemsies, un dzeršana būs kā ar roku atņemta.

Maira - */Rīstās/* Es tūlīt pati vemšu! Man ir nelabi!

Vizma – Vē, lai es zūmētu peles sava dzērāja dēļ... Tev nekā cita nav, ko ieteikt?

Inta – Ja tā padomā... Ir tāds kolosāls līdzeklis – Sibīrijas bebru dziedzeru uzlējums. Attīra organismu, stiprina imunitāti, seksuālās tieksmes un attur no alkohola lietošanas. Pavisam droši!

Maira – Skan kā reklāma. Kur tu to visu samācījies?

Inta – Bija laiks, es drusku piepalīdzēju radniecei vienā firmā ar dabas līdzekļu izplatīšanu. Baigi labā lieta!

Vizma – Neesmu dzirdējusi, ka kāds būtu jūsmojis par tādu brīnumlīdzekli. Ja neskaita to, ka tā dēļ tiek iznīcināti dzīvnieki. Kas tam vainas?

Inta – Smaržo. Bet, ja saka atklāti – briesmīgi smird. Tādu savā virtuvē negribēsi atkorķēt.

Vizma – Vai tev nav līdzekļi, no kuriem nav jāvemj? Paskat, Maira galīgi bāla palikusi.

Inta – Ir vēl viena iespēja, bet tas nav priekš švakiem nerviem. Var nolaist asinis.

Maira – Ko? Tu esi galīgi nojūgusies?

Vizma – Ja vajag, es varu piedraudēt Andžam ar nazi, bet likt to lietā...

Inta – Ļaujiet pateikt! Jūs domājat tā vienkārši notecināt asinis? Nē, es runāju par dēļu terapiju.

Vizma – Tu domā tos tārpus?

Inta – Jā, melni tārpiņi, kas briesmīgi lokās. Bioloģiski tūra manta!

Maira – Kas tās par viduslaiku metodēm!

Vizma – Kur pie tām dēlēm tiks? Es nevaru iedzīt Andžu dīķī un gaidīt, līdz tam visas asinis izsūc.

Maira – Cik nu tāds tārpiņš var izsūkt.

Vizma – Piesūksies vēl kāda tur, kur nevajag. Un kā pēc tam tās nokasīt nost?

Inta – Vai jūs reiz beigsiet? Tās, kas dīķī, nemaz neder. Ir speciālas medicīniskās dēles. Tādas esot bijušas jau Senajā Ēģiptē.

Maira – Nu gan izdomāja! Senajā Ēģiptē vēl nezināja, kas ir šņabis.

Inta – Gan jau kaut ko dzēra tāpat. Vai nav vienalga, ko ir dzēris, ka tik to nelabumu dabū nost.

Vizma – Tādam dzērājam alkohola iekšā ir vairāk kā asiņu. Tie tārpiņi sadzersies un masveidīgi ies bojā. Tā atkal ir dabas postīšana!

Maira – Vai tā ir? Cik dēles vienai reizei vajag?

Inta – Laikam kādas divdesmit, bet, cik zinu, dēles izmanto atkārtoti, un ar vienu seansu diez vai pietiks.

Vizma – Tad jau tie tārpiņi padarīti par alkoholiķiem! Nabaga tārpi!

Inta – Tu tāpat nepiedabūtu Andžu pie dēļu likšanas.

Vizma – Tā ir. Viņš paņirgātos – priekš kā divdesmit dēles, ja pietiek ar vienu lielu un resnu dēli, kas viņam tāpat sūc asinis katru dienu. Noteikti, es viņu zinu! Nē, tur nekas nesanāks!

Inta – Ko tad tu gribi? Neko nedarīt?

Vizma – Es jau teicu – vēl atliek šķiršanās. Vēl jau neesmu piedraudējusi, ka šķiršos, bet izskatās, ka tā būs jādara. Tas būtu pēdējais līdzeklis, un pats iedarbīgākais. Maira, es ieteiktu tev arī tā stingri parunāt ar Robertu.

Maira – Es nevaru uzstādīt Robertam ultimātus, vismaz šodien nē.

Vizma – Kas šodienai vainas?

Maira – Man jāpiedabū Robertu piedalītis priekšnieces rīkotajā Ziemassvētku pasākumā.

Inta – Krūmiņkundzes eglītē? To viņa rīko katru gadu, bet kāpēc tur jābūt Robertam?

Maira – Jātēlo Santa Klauss. Pagājušajā gadā kaut kas nogāja greizi, un Roberts izpalīdzēja. Sanāca tīri labi, un tagad Krūmiņkundze grib tikai viņu.

Inta – Saki labāk, ka Krūmiņiene ietaupa naudu, lai kādam no malas nav jāmaksā. Es to skopuli zinu!

Maira – Nu nē, Robertam tiešām labi sanāca, visas ciemata mammas bija sajūsmā. Bet viņš var ietiepties un neiet, ja es tagad sāktu skaidroties un skandalēties. Vienīgi man būs ļoti grūti noturēties un neko neteikt, līdz viņš atgriežas no eglītes.

Vizma – Tu nevelc garumā, šitā jau viss sākas – draugi, kompānijas, iedzeršana, sievietes... Kad nāk mājās, vai nejūt sieviešu smaržas?

Maira – N-n-nē... Viņš smaržo pēc benzīna.

Inta – Ja dzer, par sievietēm var neuztraukties. Vai nu dzeršana, vai sekss – tas ir kā likums. Vīriešiem būtu jāizvēlas starp gribēšanu un varēšanu.

Vizma – Tā ir – manējam arī vairāk muldēšanas, nevis varēšanas. Vienīgais, ko viņš labi prot – piedzerties, tad atvilkties mājās un aurot, ka grib ēst.

Inta – Tas tāpēc, ka tu viņu vienmēr appuišo! Sievietes pašas vainīgas. Ja kas, visi saprot ko nozīmē appuišot, bet tāda vārda kā apmeitot vispār nav. Par ēšanu runājot – tev nav laiks sākt gatavot pusdienas?

Vizma – Es... Nu, es nūdien ieskrēju tikai uz mirklīti. Paklau, tu tiešām varētu sadabūt kaut ko no tiem dabas līdzekļiem, par ko stāstīji?

Inta – Protams! Ko tu gribi? Dēles vai bebrus? Ar pelītēm būs grūtāk, bet tās tu varētu sameklēt pati.

Maira – Fui! Vai tu kaut ko tādu lietotu?

Vizma – Es pat nezinu... Visur tiek zūmēti nabaga dzīvnieki, un to es negribētu.

Inta – Ja negribi – negribi, varbūt pēc tam pārdomāsi. Skrien nu pie sava vienīgā.

Vizma – Es tiešām padomāšu.

Inta – Jā, kā tad, padomā. Tiš, tiš mājās, vista tāda. Tupinies ap savu vienīgo!

Vizma - */Aiziet/*

Inta – Nu tad beidzot! Paklau, tā kā mēs beidzot esam vienas, es tev gribēju ko palūgt.

Maira – Jā, ko tu gribi?

Inta – Lūdzu, lūdzu, nesaki Robertam, ka es izstāstīju par to vakaru. Neteiksi?

Maira – Kas tur tik briesmīgs?

Inta – Es taču apsolīju! Toreiz, nākošā rītā, kad Roberts lūdza nestāstīt, viņš izskatījās pilnīgi izmisis!

Maira – Iežēlināja tevi, jā?

Inta – Man būs kauns viņu satikt, galu galā tā ir kaimiņu būšana. Un viņš dusmosies!

Maira – Nu, un? Padusmosies un pāries.

Inta – Stāsti, ko gribi, bet nepiemini mani! Vai tas būtu tik grūti? Nu lūdzu!

Maira – Labi, labi, nomierinies. Neteikšu.

Inta – Vai, cik labi! Tad es iešu. */Pagriežas, lai ietu/* Kas tas?

Maira – Kāds slēdz durvis. Ā, tas ir Roberts, viņš domā, ka durvis aizslēgtas.

Inta – Ā-ā-ā! Kur lai es liekos? Kur paslēpties? */Metas aiz gludināmā dēļa un paslēpjas, uzmetot sev virsū palagu/*

Maira – Nu galīgi dulla! */U Robertu, kas ienāk/* Kas noticis? Ko tu grabinies?

Roberts – Kaut kas ar durvju slēdzeni. Vienu brīdi likās, ka tā ir nepareizā atslēga, nobijos, ka būšu pazaudējis.

Maira - */Nenoturas/* Varbūt vēl kas būtu pazudis? Tad jau tepat vien jāmeklē.

Roberts – Te? Kāpēc te?

Maira – Nu, šeit aizvakar esot gājis jautri. Varbūt pastāstīsi, kas te notiek, kamēr manis nav mājās?

Roberts – Kas tur ko stāstīt! Nekas nenotiek. Un tagad man galīgi nav laika, es tikai ieskrēju pēc kaklasaites.

Maira – Kaklasaite? Kam tev kaklasaite?

Roberts – Bet, saulīt, zolītes turnīrā bez kaklasaites nevar, pati zini!

Maira – Kāda zolīte, ja tev pulksten piecos jābūt pie Krūmiņkundzes. Šodien tur eglīte mūsu ciemata bērniem. Aizmirsi?

Roberts – Ko es tur darīšu?/

Maira – Beidz tēlot, ka nezini! Es Santa Klauša tērpju jau sagatavoju. Re, kur ir!

Roberts – Kāpēc es? Vai kāds cits to nevar?

Maira – Pagājušajā gadā tu visiem tā iepatīcies, ka Krūmiņkundze nevienu citu vairs negrib.

Roberts – Nu beidz! Es nevaru! Taisni šodien! Saki, lai viņa meklē citu!

Maira – Kur viņa citu vairs var atrast!

Roberts – Kāpēc tu man to tikai tagad saki? Vajadzēja ātrāk!

Maira – Es tev vairākas reizes esmu atgādinājusi. Tu jau manī neklausies!

Roberts – Bet ne šodien! Šodien man ir zolītes turnīrs. Veči gaida. Labi zini, tā ir mūsu tradīcija pirms Ziemassvētkiem.

Maira – Zolīte? Raitis arī tur būs?

Roberts – Protams, viņš taču ir komandas kapteinis.

Maira – Tad jau šoreiz būs ne tikai alkohols, bet arī azartspēles.

Roberts – Tikai nesāc! Zolīte ir prāta spēle, un tur tā īsti var izpausties vīriešu domāšana. Jums, sievietēm, to nesaprast.

Maira – Vīriešu? Vai tiešām nevienas sievietes tajā jūsu turnīrā nav?

Roberts – Nu, pāris gudrītes varbūt ieradīsies, bet, kā Raitis teica, tie krokodili jau neskaitās.

Maira – Tad jau Raitim tur nebūs interesanti, līdz ar to tev arī. Varat nebraukt.

Roberts – Tu ko? Lai es savus puikas pieviltu? Nē, par to nevar būt pat runas.

Maira – Bet tu labi zini, kāda maita var būt Krūmiņkundze! Viņa ir mana darba devēja, aizmirsi? Tu tiešām gribi, lai es zaudēju darbu?

Roberts – Nē, nē! Bet ko lai es daru? Es nevaru nojaukt visu turnīru tikai tāpēc, ka tava Krūmiņkundze izdomājusi uzjautrināt bērnus.

Maira – Viņai tas ir svarīgi! Jau pāris mēnešus skandina, ka būs eglīte ar vecīti, būs eglīte ar vecīti! Būšot disene, rotaļas, dāvanas, bet galvenais – Santa Klauss!

Roberts – Lai viņa pati pārgērbjas par Santa Klausu! Vienreiz lai pamēģina, kā ir pasvīst tajos polsteros un bārdā! Pieradusi visus komandēt!

Maira – Robert, kā lai ko tādu viņai pasaku?

Roberts – Saulīt, šī nu ir tā lieta, par ko nav vērts muti dzesināt. Nevaru un viss!

Maira – Ja tu vienreiz padomātu par mani, nevis par to vīriešu būšanu! Tā draudzība ar Raiti pie nekā laba nenovedīs. Raitis jau ir ticis līdz baltajām pelītēm.

Roberts – Par kādām pelītēm tu runā?

Maira – Baltajām! Par tām, kas rādās. Kā spoki.

Roberts – Ko vēl nesagudros! Nu jau spoku stāsti ies vaļā. Kas to teica?

Maira – Visa māja bija sacelta kājās. Raitis pats aurojis nelabā balsī, ka spoks rādās. Viņš esot redzējis kaut ko lielu un baltu logā.

Roberts – Ā, tu par to! Jā, zinu, viņš stāstīja. Tikai tas nebija spoks, bet pusplika Ilze, kas gribējusi ierāpties pie viņa pa logu. Pusnakts, pilnmēness – skats esot bijis baigais.

Maira – Pusplika, šajā laikā? Kad ārā bez siltās jakas nevar rādīties? Nu gan Raitis lej. Nesaprotu, kāpēc bija tā jābļauj? Viņam no Ilzes bail?

Roberts – Ta nē jau! Lieta tāda, ka viņa gultā jau bijusi Ilona no kaimiņmājas. Saproti pati, tādā situācijā bija kaut kas jādara.

Maira – Kas vēl nebūs! Vai tāpēc visi kaimiņi bija jāpārbiedē?

Roberts – Kā viņš teica – vajadzēja izdomāt ātri kaut ko efektīgu. Lai ir pārsteigums. Raitis šai ziņā nav vakarējais.

Maira – Man gribētos zināt, kāds pārsteigums mani sagaidītu, ja es ierastos mājās agrāk.

Roberts – Par ko tu atkal?

Maira – Netēlo muļķi! Pietika man uz pāris dienām aizbraukt, lai tu dzīvoklī sarīkotu orgijas!

Roberts – Ko tu pārspīlē! Nekas tāds nenotika.

Maira – Robi!

Roberts – Nu, labi, mums garāžā uz pāris stundām atslēdza elektrību, tur veči instalāciju pārvelk. Pati saproti, kāda vairs strādāšana. Iegriezāties, lai drusku parunātu. Pie Raita tak nevar – kā ieraudzīs gaismu logā, uzreiz kāda no meitenēm būs klāt – tad vairs neatkausies. Bet mēs jau tikai tikai uz mirklīti iegriezāties.

Maira – Ko tu man mēģini iestāstīt! Kas ap pusnakti pie Intas durvīm klauvējās?

Roberts – Ta Andža mums tā nejauši piemetās klāt, un viņš izdomāja, ka Intai noteikti krājumā ir šņabis.

Maira – Un viņš gāja lūgties, lai iedod.

Roberts – Kā Andža teica – mēģināt nav grēks. /*Attopas*/ Ē, kā tu zini? Inta nostučīja, jā? Stulbā kaza! Un solīja, ka turēs muti! Nē, es viņai vienreiz pateikšu – lai paskatās vispirms uz sevi! Jau trīs vīri no viņas aizmukuši, bet šī vēl mācīs citus kā dzīvot. Lai tik viņa parādās, es nezinu, ko es izdarīšu!

Maira – Ko tu kliedz? Nu beidz!

Roberts – Nē! Es nolikšu vietā gludināmo dēli, un vairāk neko šodien tev nevaru palīdzēt. Tā, tu vēl neesi beigusi gludināt. Es vienmēr esmu teicis, ka palagus gludināt ir bezjēdzīgi – tāpat saburzās. Kam vajadzīgs lieks darbs. /*Velk palagu, Inta izlec, plivinās ar palagu, mēģina aizsegties*/

Inta – Ā-ā-ā!

Roberts - /*Pārsteigts*/ Ā-ā-ā! Johaidī! Velns!

Maira – Ā-ā-ā!

Roberts – Kas tas? Ko tu te dari? Vecā kode, tu te visu laiku sēdēji un noklausījies, jā? Galīgi vairs kauna nav! /*Uz Mairu*/ Un tu? Arī labā, man gandrīz sirdstrieka piemetās. Es gandrīz žagoties sāku! Man pietiek šīs sieviešu būšanas, es eju prom.

Maira – Bet eglīte ar vecīti? Kas būs ar Santa Klausu?

Roberts – Gan jau kādu atradīs! /*Aiziet*/

Maira - /*Apsēžas un šņukst*/

Inta – Neraudi, viņš jau aizgāja. Ārprāts, es nebiju domājusi, ka tā sanāks. Kas nu būs? Es pirmo reizi redzēju Robertu tik dusmīgu.

Maira – Ak, tu par to... Tas ir sākums, Roberts ātri uzšvirkst kā sērkokciņš, un tikpat ātri apdziest. Bet ko lai es tagad daru? Kur ātri sadabūt kādu, kas būtu ar mieru tēlot Santa Klausu?

Inta – Kāpēc tev ir jāmeklē Ziemassvētku vecītis? Robertam taisnība, lai viņa meklē kādu citu.

Maira – Vai tu nesaproti? Es esmu atbildīga par vecīti, man bija jāsarunā Roberts! Tu Krūmiņkundzi zini, viņa mani vai nu atlaidīs, vai arī darbā dzīves vairs nebūs. Nē, ar mani ir cauri.

Inta – Nu tad... Tad ej pati!

Maira – Es?! Tu ko! Beidz, kas no manis par Santa Klausu!

Inta – Nesaki vis, Santa Klauza kažoks ir tā polsterēts, ka neviens nesapratīs, kas tur iekšā kustas. Galvenais – neaizmirsti, ka bārdai ir jābūt līdz acīm no apakšas un cepurei līdz acīm no augšas. Neviens nevienu nepazīs!

Maira – Jā, bet tur ir jārunā. Kā lai es zinu, ko kur teikt?

Inta – Tev nekas nav jāzina, nekas nav jārunā! O-ho-ho-ho! To tu vari pateikt?

Maira - / *Vārgi!* O-ho-ho-ho!

Inta – Skaļāk, skaļāk un uzstājīgāk! Nu! O-ho-ho-ho!

Maira – O-ho-ho-ho!

Inta – Tā kā nebūtu brokastis ēdusi. Nu labi, tev vēl ir laiks pavingrināties. Tāpat visi zina, ko tas Santa Klauss grib teikt.

Maira – Vai man tiešām ir tā jāauro?

Inta – Nu, Ziemassvētku vecītis neauro, toties viņam ir jārunā. Katram bērnam jājautā, cik labi viņš ir uzvedies, kaut gan tas jau viņam pašam būtu jāzina.

Maira – Un kas jādara Salatētīm?

Inta – Tur vēl trakāk! Ienākot pie bērniem, viņam ilgi un dikti jāstāsta, cik tālu viņš ir gājis, bridis pa sniegiem, lidojis ar briežiem, un tikai tāpēc, lai atnestu dāvanu maisiņu, ko īstenībā ir sarūpējuši paši vecāki. Paga, vai Salatētīm bija brieži? Jeb

tie bija tikai Santa Klausam ar Rūdolfu priekšgalā? Pareizi, tur katram briedim bija pat savs vārds.

Maira – Ko, vai man tie būtu jāiemācās un jāzina no galvas?

Inta – Tas nav obligāti. Paliksim pie Santa Klausa un viņa „O-ho-ho-ho!” Galu galā bērniem vienai, viņi grib redzēt vecīti un saņemt dāvanas.

Maira – Ja mani atpazīst? Tad būs vēl lielākas ziepes.

Inta – Par ko? Krūmiņiete grib eglīti ar vecīti, un tas viņai būs. Labāk vai sliktāk, bet būs. Beidz činkstēt un pielaiko tērpu. Še, ģērbies!

Maira – Es nezinu, vai varēšu...

Inta – Mēģināts nav zaudēts. Nu, velc, velc! Bikses, mēтели. Cepuri. Nē, vispirms bārdu. Augstāk! To zemāk. Tā būs labi./ *Atkāpjas un kritiski noskata*/ Es teikšu – vecītis uz goda! Padodiet tikai dāvanu maisu un eglīti.

Maira – M-m-m! Es nevaru!

Inta – Sievietes var visu, ja grib!

Maira – Varbūt tu varētu pārgērbties par vecīti un aiziet manā vietā?.

Inta – Izslēgts, ar manu asinsspiedienu! Es tur uzreiz būtu beigta. Prasi ko gribi, bet ko nevaru, to nevaru. Pati tiks galā.

Pie durvīm klauvē.

Maira – Ā-ā-ā! Kas tur ir? Es tāda nevaru rādīties cilvēkiem!

Inta – Es atvēršu. Tu bārdu sakārto!

Maira – Man bikses krīt nost! / *Aizkrīt sēdus aiz galda*/

Inta - /*Aiziet atvērt durvis*/ Ā, Krūmiņkundze, labdien! Nāciet, nāciet iekšā!

Krūmiņkundze – Labdien! Ā, Roberts jau gatavojas uznācienam. Pielaiko tērpu? Nu smuki, smuki. Tas ir no pagājušā gada, tad jau derēs.

Inta – Jā... Maira tūlīt būs.

Krūmiņkundze – Es meklēju tieši Robertu. Jābrauc garām, domāju, ievēdīšu dāvanu maisu, lai manam vecītim nav jānāk tukšām rokām, ja nu kāds ierauga pirms laika. Jā, un vēl es gribēju pateikt – bez dzejoļa dāvanu nevienam nedod!

Inta – Kā bez pantiņa! Visi skaita dzejoli, ja grib dāvaniņu.

Krūmiņkundze – Ja tā būtu! Visi slinki kļuvuši, nemācās! Grib dāvanu par velti.

Inta – Tāpēc jau tās ir dāvanas. Bet mēs bijām tādi paši. Bērnībā, cik atceros, daudzi skaitīja pantiņu par pīrāgu, kam abi gali apdeguši, vai arī – „Salavecim gara bārda, vairāk neteikšu ne vārda”. Katru gadu vienu un to pašu, vairāk neko tā arī neiemācījās.

Krūmiņkundze – Vo, vo! Un, ja vēl kāds kaut ko noskaitīs angļu valodā – tas arī neskaitās! Lai papūlas un iemācās kādu Ziemassvētku dzejoli, tā ir pieteikts visiem. Arī mammām, kuras ir tikpat slinkas, kā viņu bērni.

Inta – Mammām jau dāvanas nevajag.

Krūmiņkundze – Vajag, vajag! Un Robertam ar mammām pat labāk sanāk, kā ar bērniem. Vai ne, Robert? Tev uz to ir talants.

Maira – M-m-m!

Krūmiņkundze – Mammām ir sagatavots otrs dāvanu maiss, bet to dosim Elīnai, viņa zinās, kas kam jādod.

Inta – Kas ir Elīna?

Krūmiņkundze – Roberta palīdzē šim vakaram - Sniegbaltīte, elfu meitene vai rūķīte – es pat nezinu, par ko viņa šovakar būs pārgērbusies. Bet viņiem ar Robertu labi sapas. Mēs bijām pārsmējušies, kā viņi abi ņēmās! Man kaut kur ir foto, kur Elīna sēž Robertam klēpī.

Maira - /Salecas/ M-m-m!

Inta – Tagad vecītis vairs nedrīkstot ucināt bērnus klēpī.

Krūmiņkundze – Smukas meitenes jau var. Vai ne, Robert?

Maira – O-ho-ho-ho!

Krūmiņkundze - /Skatās pulkstenī/ Tā, dāvanu maiss atgādāts, domāju, te visiem pietiks. Neaizmirsti par dzejoļiem! Jā, pēc eglītes būs kafija savējiem, kā vienmēr. Nu, tad līdz vakaram!

Inta – Uz redzēšanos! /Pavada Krūmiņkundzi. Atgriežas/ Tavs „Oho-ho-ho!” gan bija vārgs. Saņemies!

Maira - /Norauj bārdu uz leju/ Nu, vai ziniet! Es... Man trūkst vārdu!

Inta – Kas ir, kas tev uznāca?

Maira – Tu neko nesapрати? Nedzirdēji? Eglīte ar vecīti, jā, kā tad! Man pat prātā neienāca, ka viņš tur amizējas ar citām!

Inta – Bet Roberts taču atteicās iet tur šovakar par vecīti!

Maira – Kā lai es zinu, kāpēc? Tur noteikti kaut kas ir, ko es nezinu! Es viņam pajautāšu!

Inta – Bez šaubām pajautāsi. Tagad gan gatavojies tam, ka pašai būs jāiet uz turieni un jātēlo vecītis.

Maira – Lai es ietu? Neparko! Lai tā Krūmiņkundze pati liek bārdu!

Inta – Ko viņai uzreiz to nepateici?

Maira – Es ... Ārprāts, viņa mani noēdīs! Viņa mani atlaidīs! Ko lai es daru?

Inta – Liec bārdu atpakaļ un mācies uzvesties kā Santa Klauss, kas cits vēl atliek? Vismaz paskatīsies, kāda tā Elīna īsti ir.

Maira – Pareizi, Elīna. Pagaidi, lai tik es viņu sastopu!

Inta – Tu jau pat nezini, kā viņa izskatās.

Maira – Nu... Kā Sniegbaltīte, vai kā tur viņu sauca.

Inta – Kad es tā iedomājos – Santa Klauss pārmet Sniegbaltītei nepiedienīgu uzvedību... Izklausās interesanti.

Maira – Nejauc man galvu! Varbūt tiešām labāk neiet? Man tāpat nekas nesanāks.

Inta – Ātri gan tu pārdomāji!

Maira – Jāaizved Krūmiņkundzei atpakaļ dāvanu maiss un Santa Klausa tērps.

Inta – Dzirdi? Kāds nāk. Noteikti Krūmiņkundze kaut ko aizmirsusi.

Maira – Ā, ā,ā! Kur mana bārda? / *Atkrīt atpakaļ aiz galda!*

Roberts - / *Ienāk, pārsteigts!* / Kas tas atkal? Ko tas nozīmē?

Inta – Es neko.. Manis te nav. / *Aizskrien!*

Roberts – Kā nav, ja ir? Maira, tā esi tu? Kāpēc tu esi tā saģērbusies? Kādu teātri jūs te spēlējat?

Maira – Man nav izvēles. Likšu to briesmīgo bārdu un mēģināšu notēlot to Santa Klausu pati. Es zinu, ka tas beigsies slikti, ka es to nemāku, bet esmu spiesta to darīt.

Roberts – Tāda kā joks! Kāpēc tev jāiet, ja es esmu šeit?

Maira – Man likās, ka tu atkal aizmirsi kaklasaiti. Vai tad tu nebrauksi?

Roberts – Uz kurienu? Ā, zolīte. Nē, mēs sarunājam, ka veči spēlēs trijatā.

Maira – Un vai tu iesi šovakar uz Krūmiņkundes eglīti?

Roberts – Tu taču pati teici, ka citādi tevi atlaidīs.

Maira – Vai tikai manis dēļ? Vai arī tu pats nepacietīgi gaidi šovakar?

Roberts – Ko? Kāpēc lai es gaidītu?

Maira – Varbūt gaidi tikšanos ar Elīnu?

Roberts – Kāda Elīna? Ā, tā ir dīdžejmeitene, kas pie Krūmiņkundes tēloja Sniegbaltīti. Kas ar viņu ir?

Maira – Nekas. Bet varbūt viņas dēļ tu pārdomāji, un iesi, lai šovakar satiktos?

Roberts – Muļķības! Kāpēc man tikties? Ar Elīnu viss kārtībā, es viņu iepazīstināju ar Raiti.

Maira – Un kā ar foto un sēdēšanu klēpī?

Roberts – Ko tu piesienies! Visas mammas, kas ierodas uz eglīti, grib sēdēt klēpī Santa Klausam un taisīt selfijus! Ceļgali pēc tam veselu dienu sāpēja!

Maira – Tu man neko neteici!

Roberts – Ko tur vēl ko teikt? Ja tev tas ir svarīgi, es to vakaru izturēšu, un pēc tam gadu būs miers.

Maira – Tu tiešām to darīsi manis dēļ?

Roberts – Kā gan citādi? Velc nu nost to kažoku, un tā bārda tev arī nemaz nepiestāv. Protams, ja gribi pati iet uz eglīti kā Santa Klauss, lūdzu!

Beigas